

Görcs a románok boldogságán

2024 március 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Meddig és hogyan t?rjük az erdélyi magyarság sértegetését és elnyomását? - Huth Gergely zseniális írása. - Olvassák el!

„A román miniszterelnök azt állította, hogy nem volt és nem lesz Székelyföld. Ugyanezt mondja az AUR nev?

fasiszta párt a román parlamentben, amely azzal szórakoztatja az erdélyi magyarokat, hogy különféle becsmélő kijelentéseket tesz rájuk. Ki a magyarokkal! – írják fel például a molinókra, még a parlamentben is, vagy az úzvölgyi temetőben skandálják, hogy »Magyarok, menjetek vissza Mongóliába«. A hatóságok pedig semmit nem tesznek” – sorolta az erdélyi magyarság legújabb sérelmeit Németh Zsolt, az Országgyűlés külügyi bizottságának fideszes elnöke, a tusványosi szabadegyetem fő kezdeményezője a székely szabadság napja alkalmából hétfőn, a budakeszi városházán tartott rendezvényen.

S valóban: a román politika képtelen kiemelkedni a mocsárból, újra és újra megtermeli a maga zseb-Ceausescuit, pléh-Funarjait. Csak képzeljük el, mi történne, ha a magyar miniszterelnök a cigány, a német vagy a zsidó közösséget sértegetné itthon, vagy megkérdőjelezné annak múltját, létezését. Természetesen ez a „nem jogállami” és „antidemokratikus” Magyarországon teljességgel elképzelhetetlen!

Bezzeg-Romániában, a Nyugat által agyoncirógatott pincsikutya-politikusok ellenben minden következmény nélkül belerúghatnak az őshonos magyarságba. Mi pedig, ha nem is fejet lehajtva, de tőrünk tovább.

Pedig nem kellene!

„Mindannyian tudjuk, hogy Maros, Kovászna és Hargita megyében görcsösebb a történelmi örökség” – ezzel vezette fel sovíniszta mondókáját két hete Marcel Ciolacu román miniszterelnök, miután avval a nyilvánvaló céllal kampányolta végig a három székely megyét, hogy román egységfrontot hozzon létre a magyar polgármesterekkel szemben, a közelgő önkormányzati választásra készülve. Eszerint mi, magyarok vagyunk a „görcs” a románok boldogságán. Ciolacu nem kértel, mindhárom kampányeseményen, tehát tudatosan készülve rá kiemelte, hogy „soha nem lesz Székelyföld Romániában”. Majd úgy is fogalmazott: „Székelyföldnek soha nem lesz autonómiája.” Mint mondta, „sovén diskurzusok helyett” a magyarok házasodjanak románokkal, és fordítva, tehát asszimilálódjanak szépen, csendben. Zavaros történelmi kitekintést adva azt is kijelentette, hogy nem kell békétlenkedni, hiszen a székelyek sosem harcoltak a románokkal. Ez persze nem teljesen igaz (tessék csak megnézni a letaglózó Székely Határ-eremlékközpontot Csíkszépvízen!), de úgy megerősíthető, hogy a románok a történelem során érdemi katonai sikert sosem tudtak felmutatni ellenünk, mindig valamelyik nagyhatalom ölébe kucorodva sanyargatták Erdély népét.

Hozzá kell tenni, a másik román kormányzó párt, a Nemzeti Liberális Párt sem különb. A társaság egyik alelnöke például avval vádolta meg januárban Ciolacut, hogy titokban lepaktált Orbán Viktorral, s nemcsak a három székely megyének, de Szatmár megyének is autonómiát ígért. Nyilván erre riposztolt most Ciolacu, amikor saját románságteljesítményét villogtatva a székelyek sértegetésébe kezdett.

Még azt is mondhatnánk, nincs itt semmi látnivaló, minden folyik a megszokott mederben. Majd ha egyik vagy másik román párttal ismét koalícióra lép az RMDSZ, kicsit alábbhagynak az uszítással. Ilyenkor persze az ellenzékbe szorult oldal veszi át a stafétát, s azok kezdenek el egyből a magyarok ellen hergelni.

Megértem erdélyi magyar barátainkat, akik a lehangelő, gyalázkodó szövegeket hallva csak a vállukat rándítják, és teszik tovább a dolgukat, élnek a mindennapjaikat. Békeidőben itt az anyaországban is elégedéltünk a szovjet atomsilók árnyékában, aztán törtük a visszatérő komcsik arcátlanságát, később Gyurcsányék gyalázatos tobzódását. Nem lehet harci lázban leélni egy életet, s pillanatnyilag a megvadult világpolitika is stratégiai nyugalomra inti nemzetünket.

Az is igaz, hogy az egyezkedésekkel azért sokat lehet szelídíteni a nagyromán hevületen, s e téren az erdélyi magyar politikai erők rendre képesek kisebb-nagyobb sikereket elérni. A kompromisszumkész, kooperációra törekvő hozzáállás sok elnyert hozhat a határon túli magyar közösségeknek, például az elmúlt években a nettó nemzetáruló, bizniszpárti múltjából apránként kikupálódó RMDSZ is képes volt eredményeket felmutatni, miközben a karakán, de nem harsány magyar nemzetpolitika és a prima romániai külképviselet rendre számos engedményt tud kicsikarni. Például most először jut nagyobb összeg az erdélyi magyar emlékek felújítására, a magyarlakta területek infrastrukturális fejlesztésére, a nemzeti oktatás megerősítésére s így tovább. Mégis ott feszül a kérdés: meddig hátráljunk? Mekkoraikat kell még nyelnünk, s közben ép marad-e a gerincünk?

Nem titkoltam soha, hogy e téren nem a libikókázó kolozsvári politikusokkal és a magukat román szalonokban kényeztető kiegyezőkkel, az RMDSZ ifjúsági szervezetében és az erdélyi MCC soraiban is megtalálható karrieristákkal értek egyet.

Számomra a példakép továbbra is az autonómiai aláírásgyűjtést elindító, az ötüzeket fellobbantó Izsák Balázs, a

Székely Nemzeti Tanács elnöke, az ősei jussáért mindhalálig küzd? Nagy Kemény Géza, a marosvécsi kastély megmentője vagy az Úzvölgyén bátran ellenszegül? Borboly Csaba, a Hargita megyei önkormányzat elnöke, illetve például a vajdahunyadi szörvényban a magyar közösséget újraépít?, egyébként RMDSZ-es Ferenczi István.

A „nagy öregek” közül pedig a kérelhetetlen, örök ikon Tőkés László, Temesvár hűse vagy éppen Szász Jenő, aki a magyar autonómiát Székelyudvarhelyen már jó előre, mindjárt a kommunista rezsim bukása után megvalósította.

Az elmúlt évtizedekben a hazai politikusok közül (a nemzeti újraegyesítés programját meghirdető Orbán Viktor mellett) Kövér László házelnök tette a legtöbbet azért, hogy az utódállamokban a viharos időkben is talpon tudjanak maradni a gerinces magyar politikusok, illetve hogy a teljes magyarság megértse: a „tanuljunk meg kicsik lenni” impotens posztbolshevik szellemiség nemcsak az elszakított nemzetrészeket, de az anyaországot is pusztulásba vinné. A példaképek sorában külön kiemelendő a fáradhatatlan Potápi Árpád János nemzetpolitikai államtitkár, aki ezt a kormánypolitikát formába öntve azon munkálkodik, hogy az elérhető több-kevesebb anyaországi támogatás valódi értékeket teremtsen és az arra leginkább érdemes közösségekhez jusson el. Természetesen helyet érdemel a dobogón a cikkem elején idézett Németh Zsolt is, aki a sokszor egymás ellenében dolgozó külföldi magyar szereplők összefűzésében és a nemzeti minimum kikényszerítésében ért el és halmoz tovább elévülhetetlen érdemeket.

Németh Zsolt Budakeszin úgy folytatta beszédét: „35 évvel Temesvár után, a rendszerváltozás után így telnek a erdélyi magyarság hétköznapijai, ezekre a provokációkra kell megtalálni a kellő választ. És mi a jövő? A megfelelő válasz az az, ha megőrizzük a hidegvérünket és megerősítjük az egységünket az egész Kárpát-medencében és szerte a világon. Ha fölöltjük a székely ruhát, és büszkék vagyunk arra, hogy honnan jöttünk, hogy kik vagyunk! [...] A stratégiai céljainkról nem mondhatunk le! Nem kötünk és nem fogadunk el elvtelen kompromisszumot, legyen szó bármely, a közéletben, az anyaországban vagy külföldön tevékenykedő, bármilyen tevékenységet végző emberről! Hiszen az autonómia jelenti mindenütt a kisebbségi külföldi közösségek megmaradását! Ehhez a magyar állam támogatása alaptörvényünkben is garantált módon adott!”

Remek szavak.

Azt tenném hozzá, hogy milyen fontos az egység, olyan fontos a hit és a becsület.

Érdemes felidézni Kövér László szavait, amelyet a székelyek apostola, azaz Nyírő József író a román tiltás ellenére megszervezett 2012-es újratemetési ceremóniáján mondott el a házelnök: „Győzelemre rendelt az a nép, amelynek olyan fia van, akinek a hamvaitól is félnék.”

Ha tőnni és alkudozni kell is, ez a bátorság és büszkeség vezesse győzelemre székely testvéreinket és minden magyart, akit a sors a határon túlra szakított!

Huth Gregely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló

